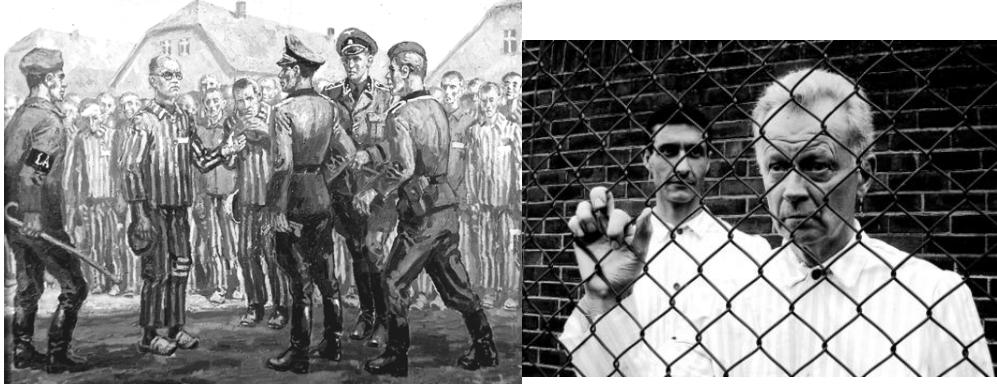

Maximilian Kolbe áldozópap, vértanú (augusztus 14.)

Lengyelországban született 1894-ben. Minorita szerzetes, akit Rómában szenteltek pappá 1918-ban. Különös szeretettel viseltetett a Boldogságos Szűzanya iránt, ezért megalapította a „Szeplőtelen Szűz Hadserege” nevű társulatot. Betegsége miatt Japánból vissza kellett térnie a missziós munkából, és a rend vezetői a lengyelországi Niepokalanow kolostorának előjárójává nevezték ki. A hazáját megszálló németek többször letartóztatták, majd 1941. május 28-án az auschwitzi haláltáborba szállították. Az egyik éhhalálra ítélt rab helyett önként vállalta a halált. 1941. augusztus 14-én az elítéltek közül utolsónak fejezte be életét. VI. Pál pápa 1971-ben boldoggá, II. János Pál pápa 1982-ben szentté avatta. Leveleiből egyetlen gondolat: „Lásd, testvérem, Isten irgalmából milyen nagy a mi hivatásunk. Az engedelmség által mintegy átlépjük kicsinységünk határait és azonosulunk az isteni akaratral, amely végtelen bölcsességével és okosságával a helyes cselekvésre irányít minket.

Czeszochowa

Hirdetéseink:

Szentmisék a héten is lesznek. Minden nap mehetünk, ha akarunk. Kérjük Isten kegyelmét, bízzuk gondviselésére életünket, hogy egykor mi is a szentek boldog társaságában lehessünk minden szerettünkkel! Kérjük Cselik atya közbenjárását!

A vasárnapi levelek (több évtized) nem merülnek feledésbe. Egy weboldalt hoztunk létre, ahol megtekinthető minden eddig készült újság, beleértve a korábbi plébániákét is (Bácsbokodtól egészen máig). A folytatásról pedig később adunk hírt.

www.vasarnapilevel.hu

VASÁRNAPI levél

Cselik atya emlékére 2021. január 29.

**„A TEMETÉSEMEN NE MONDJATOK RÓLAM SE JÓT, SE ROSSZAT!
MERT JOBB VOLTAM, MINT GONDOLTÁTOK
ÉS ROSSZABB VOLTAM, MINT GONDOLTÁTOK.”**

Szerettünk! Szeretünk! - ahogy szoktad mondani. A szeretet nem múlik el soha.

Most búcsúzik tőled sok közösség, rengeteg barát,
de tudjuk, hogy odafent újra találkozunk.

Addig csak ennyit mondunk:

Köszönjük Laci testvér!

Ez az összeállítás az elmúlt 15 év vasárnapi leveleiből, pár olyan témából, melyeket Cselik atya különösen szeretett.

Június - *Jézus Szíve* hónapja

Az élet és szentség forrása

Lánczával átdöfött szív

Melyben a mennyei atyának kedve telt

Isten háza és a mennysország kapuja

Az igazság és szeretet tárháza

Isten szent temploma

Vétkeinkért megsebzett szív

A magasságbelinek szent szekrénye

Életünk és feltámadásunk

*Jézus szíve szeretlek én,
segíts át az élet tengerén!
Ha vihar kél fejem felett,
legyen oltalmam szelid szíved.
Minden veszélyt elűz egy mosolyod,
s lelkem megnyugszik,
ha veled vagyok.*

*Ölelj magadhoz engemet,
hogy mindig jobban szeresselek.
Te légy tanítóm, és jó pásztorom.
Szívemet lelkemet
reád bízom.
Jézus szíve szeretlek én,
segíts át az élet tengerén.*

Lisieux-i Kis Szent Teréz szűz, egyháztanító (október 1.)

A franciaországi Alençonban született 1873-ban. Fiatal kora miatt édesapjával és egyik nővérével Rómába utazott, hogy XIII. Leó pápa engedélyét megszerezze. Ennek birtokában lépett be a karmeliták lisieux-i kolostorába. Egy évvel belépése után kapta a „Gyermek Jézusról és a Szent Arcról nevezett” rendi nevet, és magára ölhette a szerzetesi ruhát. A lelkek üdvéért és az Egyház terjedéséért ajánlotta fel életét. 1897. szeptember 30-án halt meg. 1923-ban boldoggá, 1925-ben szentté avatták, majd rövidesen a missziók pártfogójává, 1997. október 19-én II. János Pál pápa egyháztanítónak nyilvánította. Egyik ereklyéjét elhozták hazánkba a budapesti városmisszióra. A budapesti ünnepségek előtt több egyházmegyében is lehetőségük volt a híveknek tiszteletüket kifejezni, köztük a pécsi egyházmegyében is.

Szent Fausztina (október 5.)

Fausztina nővér Elena Kowalska néven született a lengyelországi Glogowiecban 1905. augusztus 25-én, tízgyermekes parasztcsalád harmadik gyermekeként. Gyerekkorától feltűnt engedelmissége, segítőkészsége, imádságszeretete és a szegények iránti érzékenysége. Első szentáldozása után, kilencéves korában tudatára ébredt Isten jelenlétének lelkében. Három évig járt iskolába, majd szolgáló lett módos családnál, hogy segítse szüleit és testvéreit.

Szülei nem járultak hozzá, hogy kolostorba lépjen, azonban egy látomás után elhatározta, hogy követi Jézus hívását. Varsóba ment, és 1925. augusztus 1-jén fölvetelét kérte az Irgalmas Szűz Nővéreinek zárdájába, ahol a Fausztina nevet kapta. Kifelé a mindenki iránt megmutató felebaráti szeretet és szolgálat határozta meg, belső világát pedig rendkívüli kegyelmekkel halmozta el Isten. Kinyilatkoztatásokat, látomásokat, láthatatlan stigmákat kapott, belelátott a szívekbe, része volt a misztikus eljegyzésben. Betegségét és szenvedéseit a bűnösök megtéréséért ajánlotta föl. Harminchárom évesen halt meg 1938. október 5-én.

II. János Pál pápa 1993. április 18-án, húsvét második vasárnapján boldoggá, hét évvel később, 2000. április 30-án, ismét csak húsvét második vasárnapján szentté avatta Fausztina nővért, és elrendelte az Isteni Irgalmasság ünnepét húsvét második vasárnapjára.

Téged küldelek az egész emberiséghez irgalmasságom üzenetével. Nem büntetni akarom a sérült emberiséget, inkább meg akarom gyógyítani és irgalmas Szívemre szorítani.

Unalmas a menny?

Aki a mennyet valamiféle végnélküli templomi szertartásnak gondolja, joggal fél attól, hogy unalmas lesz. Jézus szerint inkább a lakodalomhoz hasonlít, vagyis bőség és vidámság. De nem szabad földi örömek végtelen sorának sem tekinteni a mennyet, mert az éppen olyan unalmassá válna. A menny tulajdonképpen örömét elképzelni sem tudjuk, még sejteni sem. Szem nem látta...

Mégis valamit megsejtet a mai evangélium. Hogy tulajdonképpen mit látott a három apostol, leírni nem tudják, csak dadogó nyelvvel mondanak valamit. Pedig nem is Istent látták, hanem csupán egy tompított sugarát annak a fénynek, amely a mennyet boldoggá teszi. Leírásuknál (hó, Nap) többet mond viselkedésük. Földre esnek, eltakarják szemüket. Péter alig tud egy-két szót kinyögni. Vagyis lenyűgözi, megrémíti őket a látvány. Túl erős élmény embernek. És mégis valami kimondhatatlan gyönyörrel jár. Örökre ott akarnak maradni: Építsünk hajlékot! Nem érdekli őket többé a család, a munka, a földi örömek, a hatalomvágy (Jézus jobb- és baloldalán ülni), semmi. Csak itt akarnak maradni és látni. Pedig csak egy halvány sugár tompított fénye volt. Mi lesz majd, ha színről-színre látjuk Istent! Új, természetfeletti képességet kell kapnunk, hogy kibírjuk, a gyönyörűségtől meg ne semmisüljünk. Unalomról pedig szó sem lehet. Isten szépsége nemcsak egyvonalú végtelenség, hanem változatossága is kimeríthetetlen. Csömört csak a gyönyörűség okoz, amelyik nem tud többé új lenni. Isten az örökkévalóság végtelenségében is, ha mindig ugyanaz is, mégis mindig teljesen új.

Aki bármilyen tilos földi örömért feláldozza a menny gyönyörűségét, rosszabbul jár, mint Ézsau a lencsével. Semmilyen áldozat nem sok azért, hogy megláthassuk Őt.

*Jézus fölvitte Pétert,
Jakabot és Jánost egy
magas hegyre. Ott
elváltozott előttük. Ruhája
ragyogó fehér lett.
Megjelent Illés és Mózes.
Péter ezt mondta:
- Mester! Olyan jó nekünk
itt lennünk!*

Jézus Szívének tisztelete a 17. sz. második felében terjedt el - köszönhetően Alacoque Szent Margit látomásainak és Eudes Szent János buzgolkodásának. Ez utóbbi szent hozzákapcsolta Jézuséhoz Mária Szeplőtelen szívének tiszteletét is. Jézus Szívének ünnepét 1856-ban IX. Piusz pápa terjesztette ki az egész egyházra, majd 1899-ben XIII. Leó engedélyezte a Jézus Szíve litániát. **XI. Piusz pedig a 20. sz. elején az egész egyházat Jézus Szívének oltalmába ajánlotta.** Jézus Szíve Az Isteni szeretet szimbóluma, tiszteletét Jézus emberi természete, megtestesülése tette lehetővé. Mária Szíve szintén az Isteni szeretetet sugározza, amelyet Fiának kereszthalála ugyanúgy megsebzett, mint a lándzsa Jézusét. Jézus Szívének tisztelete nem választható el a karácsonytól, mert Mária szíve alatt már Jézus születése előtt is ott dobogott "az Örök Atya Fiának szíve", sem nagypéntektől, mert akkor nyitotta meg a katona lándzsája a szeretettől lángoló Szívet. Az oltáriszentség tiszteletétől sem választható el, nem véletlen, hogy Jézus Alacoque Szent Margitnak kinyilatkoztatásban az Úr napját követő péntekre kérte az egyháztól az Ő szívének ünnepét, valamint az elsöpénteki kilencedben Jézus a szentáldozáshoz kötötte ígéretét, mely szerint aki kilenc egymás után következő hónap első péntekén szívébe fogadja őt, a szentáldozás által, azzal vele lesz életében de főként halálának pillanatában.

Nem nagy kérés a havi egy áldozás, különösen nekünk, akiket a II. vatikáni zsinat után (1963-65) a napi szentáldozásra buzdít egyházunk. Jézus Szívének az emberi közönbösség, közöny a halála. Ezért mondta Szent Margitnak: "Íme a Szív, mely oly nagyon szereti az embereket." Szeretné, ha az emberek is lándoló szívvel válaszolnának az Isteni szeretetre.

(lásd: előző oldal: A bécsi Joseph Kessler (1826-87) (1882-es festményén Jézus felhőtrónuson ül, tenyerét kitarva nyújtja felénk, így mutatva meg a szeretet sebeit. Fejét jobbra fordítja, jobbán angyal ül, aki két kezével a kelyhet és Krisztus testét mutatja fel.))

1. Megvigasztalom őket szenvedéseikben.
2. Megadom nekik mindazon kegyelmeket, melyekre szükségük van.
3. Családjukban békeséget szerzek.
4. Biztos menedékük leszek életükben, de főleg haláluk óráján.
5. Minden dolgukat, vállalkozásukat megáldom.
6. A bűnösök Szívemben az irgalom forrására, tengerére találhatnak.
7. A lanyha lelkek buzgókká válnak.
8. A buzgó lelkek még nagyobb tökéletességre emelkednek.
9. Azoknak, akik a lelkek megmentésén dolgoznak, olyan erőt adok, hogy még a legmegrögzöttebb bűnösöket is megtérítik.
10. Megáldom a házakat, melyekben Szívem képét felfüggesztik és tisztelik.
11. (lásd a címlapon)
12. Szívembe írom és onnan soha ki nem törölöm azok nevét, akik ezen ájtatosságot terjesztik.

2011. november 13. újságból...

*Ötöt adtál, tizet hoztam...
Kettőt adtál, négyet hoztam...*

*„Jól van, derék és hűséges szolgám!
Mivel a kevésben hű voltál, sokat bízok rád.
Menj be Urad örömébe!”*

Egyet adtál, egyet hoztam.

**„Te gonosz és lusta
szolga! Vessétek ki
a külső sötétségre!”**

Mivel a talentum szó napjainkban nem pénzt jelent, utal mindarra, amiben tehetségesek vagyunk. Arra buzdít, hogy mindenünket, amink csak van, Isten dicsőségére és szolgálatára használjuk fel.

Az ítéleten milyen lesz majd a számadás? Maga a Bíró mond el róla valamit a mai evangéliumban. Nem mindent, de egy nagyon fontos dolgot.

A talentumok jelentik a képességeinket, és az ítéleten döntő lesz, hogy mit produkáltunk segítségükkel.

„Van ,esze,, de nem tanul.” „Tudna ez dolgozni, ha akarna.” Hát például erről van szó. Ne gondoljuk, hogy ezeknek nincs köze a valláshoz. Bármilyen tehetséget adott az Úr, számonkéri, hogy kifejlesztettem-e és használtam-e mások javára. Nem igaz, hogy a magamé 'vagyok, és azt csinálom az életemből, amit akarok. Nem igaz, hogy úgy használom az eszemet, erőmet, ügyességemet, ötletességemet, ahogyan nekem tetszik. Mindez nem .az enyém, csak rám bízta az Úr, és számon is kéri.

Aztán mindenkinek van egy csomó jó tulajdonsága. Ezekben nem tetszelegni kell, hanem kifejlesztetni és mások javára hasznosítani őket. És van erőnk (természetes és kegyelmi) a rossz tulajdonságainkat jóra fordítani. Ezt elhanyagolni „én nem tudok megváltozni” alapon szintén főbenjáró vétek.

Az anyagi javakkal vittem-e előre a világot, használtam-e vele másoknak?

A kegyelem indításait engedtem, segítettem-e kamatozni? Pl. jobban imádkozom-e, mint tíz évvel ezelőtt?

Mit csináltam Isten nagy ajándékából, a házasságomból? Mit produkáltam gyermeknevelés terén?

Folytatni lehetne. Kell is: ki-ki a saját lelkiismeretével tárgyaljon erről. És gondoljuk át ennek fényében sokak titkos tervét az utolsó pillanatban való Istenhez térésről. Hogyan fog az ilyen elszámolni a talentumokról? Csak az nem élt hiába, aki nemcsak magának élt. Az önző, csak magának élő ember elássa a talentumot, mert mások elől elzárja.

A jó feleség és édesanya sok talentum, melyet ránk bízott Isten és nem szabad csak a kényelem és vagyonszerzés eszközévé tenni. Éljek úgy a családi környezetben lehetőleg állandóan, mintha ez a nap volna az utolsó, ez a lehetőség volna a végső, hogy szeretetemet, Krisztust utánozni akaró jóságomat tettekkel bebizonyítsam. Akkor fogok úgy élni, hogy méltóvá válok a még nagyobb kincsnek a kezelésére.

A keresztény ember Isten ajándékának tekinti életének szenvedéseit, keresztjeit is. sok érdemet szerezhet általa az örök életre.